

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6620200358
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6620200358.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: J. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX R., E. XX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou V. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C., X.. X. XXXX/X, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom 811 09 Bratislava, Karadžičova 2, zastúpený Advokátska kancelária Nagyová Tenkáč, s.r.o., so sídlom 821 01 Bratislava, Ružinovská 42, o zaplatenie 555,48 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 6Csp/4/2020-229 zo dňa 06. 09. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 6Csp/4/2020-229 zo dňa 06. 09. 2021 vo výroku I. m e n í tak, že žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 555,29 Eur z a m i e t a.

II. Žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) v prevažnej časti vyhovel žalobe a výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 555,29 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom III. súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o výške nároku.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa žalobou domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v (pôvodne žalovanej) sume 460,29 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavreli dňa 12.11.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a Zmluvu o revolvingovom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb č. 42726824610003(ďalej „Zmluva o úvere“). Uviedol, že v zmluve o úvere absentujú obligatórne náležitosti a to: doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, celková výška spotrebiteľského úveru, opis tovaru alebo služby, úroková sadzba, odplata, ročná percentuálna miera nákladov, výška, počet a termíny splátok a priemerná RPMN. Z daného dôvodu je úver považovaný za bezúročný a bezodplatný. Žalobca tiež tvrdil, že zmluvné podmienky neboli vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, najmä dátum začiatku splatnosti, RPMN a odplata. Zároveň nebolo individuálne dojednané poistenie úveru. Zmluva obsahuje aj neprijateľné

podmienky, ktoré neboli individuálne dojednané a boli včlenené do zmluvy, ktorá je voľným okom nečitateľná, vopred pripravená, formulárová a žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Musel ju podpísať ako celok, pričom obsahuje nepriateľné podmienky ako poplatky za poistenie, riešenie sporov v rozhodcovskom konaní, úroky z omeškania, zastrašovanie. Pri podpise zmluvy nebol riadne poučený o dôsledkoch podpísania zmluvných dojednaní. Takéto zmluvné dojednania spôsobujú až hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, rovnako sa priečia dobrým mravom. V priebehu konania žalobca žalobný nárok rozšíril na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 555,48 eur. Súd prvej inštancie na pojednávaní pripustil zmenu žaloby v znení: „Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 555,48 eur spolu s ročným úrokom z omeškania podľa aktuálnej sadzby NBS odo dňa 27.10.2019 až do dňa zaplatenia. Žalovaný je povinný uhradiť trovy konania do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi súd priznáva v spore 100 % úspešnosť.“

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval aj procesnú obranu žalovaného, popierajúceho všetky tvrdenia žalobcu, pričom na podporu svojich tvrdení predložil listinné dôkazy. Žalovaný mal za to, že zmluva o úvere obsahuje všetky podstatné náležitosti v súlade so zákonom. Bola skúmaná aj bonita klienta a to cestou osobného dotazníka, pričom žalobca bol v tom čase živnostníkom. Žalovaný v rámci procesnej obrany namietal aj premlčanie uplatneného nároku žalobcu.

1.3. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovení § 53 ods. 1, 4 a 5, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo len „OZ“), v spojení s ustanoveniami § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, alebo len „ZoSÚ“). Zmluvu o úvere súd prvej inštancie právne posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, pretože žalovaný poskytol úver v rámci predmetu svojho podnikania, žalobca ho za týmto účelom neprijal, spĺňajú tak definíciu veriteľa a spotrebiteľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka a zmluva je súčasne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.4. Následne súd prvej inštancie prioritne podrobil uzatvorenú zmluvu o úvere preskúmaniu a to v súvislosti s existenciou kogentných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy stanovených v § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie v tomto smere konštatoval, že posudzovaná zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom. V zmluve je jasne uvedená doba splatnosti úveru (časť 1 čl. 2 ods. 2.1 Zmluvy), rovnako je konkrétne uvedený termín konečnej splatnosti, t.j. dňa 15.12.2018. Zo zmluvy jednoznačne vyplýva, že každá splátka je splatná k 15-temu dňu v mesiaci, pričom prvá splátka je splatná k 15-temu dňu nasledujúceho mesiaca po čerpaní. Takýmto slovným spojením je možné jednoducho určiť začiatok splatnosti splátky, pričom nie je potrebný zložitý matematický výpočet. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na istinu, úroky a poplatky. V rámci argumentácie okresný súd zdôraznil, že v predmetnom prípade išlo o poskytnutie bezúčelového spotrebného úveru, nie o predaj spotrebného tovaru, resp. poskytnutie služby, preto zákon nevyžaduje, aby súčasťou zmluvy bol opis tovaru resp. služby, pokiaľ sa spotrebiteľský úver netýka konkrétneho tovaru resp. služby. Pokiaľ ide o výpočet úroku, v tomto smere žalobca síce predložil spôsob jeho výpočtu, avšak nepreukázal súdu, že jeho výpočet je správny, t.j. nepodložil svoj výpočet úroku vzorcom ustanoveným zákonným spôsobom pre výpočet úroku. Síce žalobca predložil akýsi vzorec, avšak nevedno akým spôsobom dospel k uvedenému vzorcu, preto ho nemožno považovať za správny. Zároveň v čase poskytnutia úveru boli priemerné úrokové sadzby pre domácnosti poskytnutých do 5 rokov vo výške 12,48 %, teda úrok vo výške 16,90 % je potrebné považovať za primeraný. Čo sa týka výšky celkových výdavkov, okresný súd sa stotožnil so spôsobom výpočtu obsiahnutým v zmluve o úvere. Uvedený výpočet je logický a jeho výsledkom je suma stanovená v zmluve. Nie je možné prisvedčiť žalobcovi, že poistné malo byť zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a RPMN, pretože zo zmluvy jednoznačne vyplýva, že uzavretie poistenia nebolo podmienkou uzavretia zmluvy, preto časť splátky prislúchajúca poisteniu nemohla byť zahrnutá do celkových nákladov. Súd prvej inštancie taktiež vyslovil, že zmluva obsahuje aj správny výpočet RPMN, pričom nie je možné prihliadať výlučne na interaktívnu kalkulačku a jej výpočet, ktorý bol založený v spise. Taktiež bol súd toho názoru, že zmluvu možno prečítať voľným okom, žalobca sa teda mohol oboznámiť s jej obsahom, pričom jej zneniu mal venovať náležitú pozornosť. Žalobca nebol nútený uvedenú zmluvu podpísať, mal možnosť sa slobodne rozhodnúť, či takúto zmluvu podpíše resp. nie,

súčasne súd podotkol, že žalobca bol pri podpise zmluvy riadne informovaný a boli mu poskytnuté všetky potrebné údaje pre uzavretie zmluvy, čo vyplýva aj zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie potom uzavrel, že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky.

1.5. Okresný súd ďalej skúmal, či žalovaný pri uzatváraní zmluvy postupoval s odbornou starostlivosťou. Žalovaný na preukázanie skúmania bonity predložil súdu osobný dotazník, z ktorého je zrejmé, že žalobca pracoval ako živnostník s mesačným príjmom vo výške 1 200,- eur, pričom jeho ďalším príjmom boli rodinné prídavky vo výške 25,- eur a zárobok za tlmočenie vo výške 130,- eur. Zároveň uhradil spotrebiteľský úver vo výške 140,- eur a mal výdavky s vedením domácnosti vo výške 200,- eur. Žalovaný netvrdil, že žalobcu preveroval cez dostupné registre, ani to, že iným spôsobom skúmal bonitu žalobcu. Žalovaný si teda žiadnym spôsobom nepreveril príjmy ani výdavky žalobcu, rovnako mu nezáležalo ani na preverení osôb žijúcich so žalobcom v spoločnej domácnosti, žalobcu si nepreveril ani cestou príslušných registrov, pretože takéto doklady predložené neboli. Súd tak mal za to, že žalovaný pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostatočne neskúmal príjmy a výdavky na strane žalobcu. Skutočnosť, že žalobca dostatočne nepreveril bonitu žalovaného preukazuje aj fakt, že informácie o svojej osobe žalovaný poskytoval v zmysle predložených listinných dôkazov dňa 12.11.2014, pričom v rovnaký deň došlo aj k uzavretiu zmluvy. Keďže právny predchodca žalobcu nepostupoval pri uzatváraní zmluvy s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1), potom súd prvej inštancie konštatoval, že je potrebné v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

1.6. Následne, vzhľadom na takýto záver, potom súd prvej inštancie ohľadom výšky nároku konštatoval, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1 000,- eur. Z predložených listinných dôkazov, t.j. poštových poukážok a výkazu o úhrade, bolo preukázané, že žalobca na úver zaplatil sumu 1 460,29 eur. Zároveň z ďalšieho potvrdenia vyplynulo, že k predchádzajúcim úhradám nebola započítaná splátka zo dňa 23.12.2015 vo výške 32,- eur, zo dňa 21.09.2017 vo výške 31,- eur a zo dňa 17.02.2018 vo výške 31,- eur. Žalovaný v priebehu konania nerozporoval uvedené úhrady. Žalobca tak celkovo zaplatil sumu 1 555,29 eur (t.j. 1.460,29 eur + 95,- eur = 1 555,29 eur). Keďže úver je považovaný za bezúročný a bezodplatný, vznikol žalobcovi nárok požadovať rozdiel medzi skutočne zaplatenou čiastkou a sumou skutočne poskytnutou (1 555,29 eur - 1 000, eur = 555,29 eur). Súd prvej inštancie potom ustálil, že žalovaný sa na úkor žalobcu obohatil o sumu 555,29 eur, preto mu vznikla povinnosť uvedenú čiastku žalobcovi vrátiť.

1.7. V závere odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal s dôvodnosťou námietky premlčania, vznesenou žalovaným. Z prehľadu platieb vykonaných žalobcom okresný súd ustálil, že žalovaný sa začal obohacovať na úkor žalobcu zaplatením splátky zo dňa 20.11.2017, t.j. okamihom, keď žalobca zaplatil viac ako žalovanému prináležalo. Od uvedeného okamihu začala žalobcovi plynúť objektívna trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 20.11.2020. Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, t.j. okamih, kedy žalobca nadobudol vedomosti o bezdôvodnom obohatení sa žalovaného, žalobca tvrdil, že prvýkrát sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel od svojej švagrinej v októbri 2019 (t.j. v čase, keď žalovanému zaslal mimosúdnu dohodu). Od uvedeného obdobia začala plynúť subjektívna premlčacia lehota a táto by uplynula v októbri 2021. Keďže žaloba bola podaná na súd dňa 23.01.2020, bola podaná včas, teda nárok žalobcu nie je premlčaný.

1.8. Súd prvej inštancie na základe uvedených záverov priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 555,29 eur (výrok I) a žalobu zamietol vo zvyšku istiny vo výške 0,19 eur, pretože v tejto časti považoval nárok za nedôvodný. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, súd v tejto časti žalobe nevyhovel, pretože žalobca počas konania nešpecifikoval výšku úroku z omeškania, zároveň neozrejmil súdu určenie dátumu začiatku úročenia, pričom začiatok úročenia nevyplýval ani z mimosúdnej dohody zaslanej žalovanému. Keďže v tejto časti bol výrok nevykonateľný, súd ho v danej časti zamietol pre neurčitosť (výrok II). O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a keďže žalobca bol neúspešný len v nepatrnej časti, súd mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania. (výrok III).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov I. a III. podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných

dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Žalovaný namieta závery súdu prvej inštancie, že nepreveril bonitu žalobcu. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a v nadväznosti na zákonné znenie má za to, že po zohľadnení v zákone uvedených faktorov - parametrov spotrebiteľského úveru, ktoré určujú vážnosť a rozsah odbornej starostlivosti posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, najmä s ohľadom na bezúčelovosť poskytovaného spotrebiteľského úveru, výšku spotrebiteľského úveru, ktorá predstavuje sumu 1.000,- eur, výšku mesačných splátok: 30,82 eur, dobu jeho poskytnutia: 4 roky (doba splatnosti prvej splátky: 15.12.2014 a termínom konečnej splatnosti: 15.12.2018) a to všetko pri výške príjmov žalobcu (čistý mesačný príjem) 1.200,- eur, poukazuje na to, že v súvislosti so základnými podmienkami úveru z úverovej zmluvy, žalovaný schopnosť žalobcu predmetný úver splácať posúdil s odbornou starostlivosťou. Žalovaný zdôraznil, že z ustanovenia § 7 ods. 2 ZoSÚ, vyplýva „Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.“

2.1. Žalovaný ďalej citoval zákonné znenie ustanovenia § 11 ods. 2 ZoSÚ a s použitím gramatického výkladu predmetného ustanovenia je zrejmé, že žalovaný hrubo neporušil svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ. K hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, ktorej výsledkom je, že sa predmetný spotrebiteľský úver bude považovať za bezúročný a bez poplatkov, môže dôjsť dvojako. Na jednej strane, ide o poskytnutie úveru bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo na strane druhej poskytnutie úveru bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov. Ide o alternatívne ustanovenie. Nevyžaduje sa kumulácia oboch. Z osobného dotazníka vyplývajú nasledovné údaje o mesačných príjmoch: - čistý mesačný príjem klienta: 1.200,- eur, rodinné prídavky: 25,- eur a ďalšie zdokladovateľné príjmy: 130,- eur (tlmočenie). Z osobného dotazníka vyplývajú tiež údaje o mesačných výdavkoch: - výška mesačných platieb (nájom, plyn, elektrina a pod.): 200,- eur a splátky spotrebiteľského úveru, leasingu: 140,- eur. Čo sa týka rodinného stavu, žalobca v osobnom dotazníku uvádza, že je ženatý a v spoločnej domácnosti mal 1 vyživované dieťa. Žalobca uvádza tiež, že býva v družstevnom, resp. štátnom byte. Hypotekárny úver nespláca. Žalovaný tiež zisťoval, či má žalobca skúsenosti a znalosti týkajúce sa poskytovaných finančných služieb, pričom potvrdil, že má dostatočné skúsenosti a znalosti so spotrebiteľským úverom, poistením a poistením schopnosti splácať úver. Žalovaný považoval tiež za kľúčové uviesť, že žalobca v čase uzatvárania úverovej zmluvy potvrdil, že svoju finančnú situáciu považuje za primeranú k požadovaným finančným službám a že disponuje dostatočnými finančnými zdrojmi na uhradenie svojich záväzkov vyplývajúcich z poskytovaných finančných služieb. Na základe uvedeného je preto zrejmé, že si žalovaný splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ a teda, že konal, najmä vzhľadom na parametre predmetného úveru, s dostatočnou odbornou starostlivosťou. Žalovaný nesúhlasí, že jeho konanie, s prihliadnutím na ustanovenie § 11 ods. 2 ZoSÚ, bolo súdom prvej inštancie vyhodnotené ako hrubo porušujúce povinnosť veriteľa odborne posúdiť schopnosť splácať úver žalobcom. Preveril schopnosť žalobcu splácať predmetný úver prostredníctvom údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalobcu, čo postačuje na to, aby takéto preverenie nemohlo byť posúdené ako hrubé porušenie povinnosti žalovaného v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ a preto nie je možné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

2.2. Žalovaný taktiež nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, ktorý ustálil výšku bezdôvodného obohatenia na sumu 555,29 eur, ani s jeho záverom, že žalovaný nerozporoval úhrady žalobcu. Žalobca navýšenie výšky bezdôvodného obohatenia z pôvodnej sumy 460,29 eur na sumu 555,48 eur prvýkrát uviedol vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zo dňa 05.06.2021. Žalovaný v nasledovnom vyjadrení zo dňa 22.06.2021 namietal, akým spôsobom žalobca dospel k čiastke 555,48 eur, keďže mu pozadie vzniku tejto sumy vôbec nebolo jasné. Rovnaký postoj zaujal aj na pojednávaní konanom dňa 14.07.2021, kde poukázal na listiny založené v spise, z ktorých vyplývalo, že žalobca zaplatil 1.492,48 eur, na ktorých trval a žalovaný žiadal o vysvetlenie sumy 1.555,48 eur. Rovnaký postoj prezentoval aj na pojednávaní dňa 06.09.2021. Čo sa týka listín v spise, na ktoré sa žalovaný odvolával a ktoré potvrdzujú sumu úhrad 1.492,48 eur, ide o potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov zo dňa 12.03.2020 a potvrdenie o prijatých splátkach zo dňa 12.03.2020. Na druhej strane žalobca preukázal, že zaplatil žalovanému sumu 1.555,48 eur z výkazu o úhrade, ktorý žalobca vydokladoval poštovými poukážkami. Žalovaný v prvom rade ohľadom poštových poukážok uviedol, že žalobca predložil súdu celkovo 43 potvrdení o zaplatení mesačnej splátky prostredníctvom poštovej poukážky. Išlo o tieto sumy: 30,81 eur (8 krát); 31,- eur (27 krát); 81,- eur (1 krát); 40,- eur (1 krát); 30,- eur

(2 krát); 35,- eur (2 krát) a 32,- eur (2 krát). Absentujú tu úhrady za splátky zo dňa 23.12.2015 (32,- eur), 21.09.2017 (31,- eur) a 17.02.2018 (31,- eur). Po sčítaní všetkých týchto položiek vyjde suma 1.492,48 eur. V druhom rade odvolateľ poukázal na to, že výkaz o úhrade za poskytnuté prostriedky predložený žalobcom nedosahuje dostatočnú relevanciu, pretože neobsahuje úhradu za splátky zo dňa 23.12.2015, 21.09.2017 a 17.02.2018, čo naznačuje, že by mal odzrkadľovať rovnaký počet úhrad splátok ako je predložených v potvrdení o zaplatení mesačných splátok poštovými poukážkami, teda 43. Uvedený zoznam však končí na čísle 44, pričom žalobca chybné pripočítal za mesiac apríl 2015 dve úhrady po 30,81 eur, no v zmysle poštových poukážok bola uhradená len jedna. Druhou, a to významnou chybou je, že žalobca od splátky za január 2016 (v zozname ide o splátku č. 14) uvádza všetky úhrady spoločne s poplatkom za poštovú poukážku v hodnote 1,- eur. To zapríčinilo, že všetky splátky, vrátane tej za január 2016, boli v zozname uvedené s chybnou sumou - vyššou o jedno euro. Žalobcom požadovaná suma bezdôvodného obohatenia 1.555,29 eur (1.460,29 + 95), tak vychádza z dvojmo pripočítanej úhrady za mesiac apríl roku 2015, v ktorom bola však v zmysle predložených poukážok, uhradená len jedna splátka, z nesprávne uvádzaných súm výšky úhrad, keďže od splátky za január 2016 (vrátane) bol až do poslednej splátky z marca 2019 vždy k úhrade za splátku pripočítaný jednoeurový poplatok a z nesprávneho súčtu troch splátok, ktoré vo výkaze chýbali (správna suma 94,- eur a nie 95,- eur). Kumuláciou týchto pochybení vznikla nesprávna suma bezdôvodného obohatenia vo výške 1.555,29 eur. Žalovaný súdu prvej inštancie vytyka, že nesprávne vyhodnotil výkaz o úhrade za poskytnuté splátky, ako aj poštové poukážky, ktoré k nemu boli doložené a ktoré majú odôvodňovať vznik bezdôvodného obohatenia. To všetko za situácie, že suma uhradená žalobcom podľa poštových poukážok a suma uvedená v nepodpísanom výkaze žalobcu si navzájom odporujú. Žalovaný pritom doložením potvrdenia o prijatých splátkach preukázal, že žalobca za poskytnutý úver zaplatil sumu 1.492,48 eur, resp. minimálne rozporoval sumu navrhovanú žalobcom. Na uvedenom do vyhlásenia rozsudku trval a opakovane to súdu prízvukoval. Žalobca vyčerpal sumu 1.000,- eur a uhradil sumu 1.492,48 eur a nie 1.555,48 eur, ako to nesprávne vyhodnotil súd prvej inštancie, v rozpore s vykonaným dokazovaním. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov žalovaný žiada, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu, prizná nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia žalovanému, prípadne navrhuje, aby napadnutý rozsudok okresného súdu odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s podaným odvolaním nesúhlasí, nestotožňuje sa s ním, na svojich predchádzajúcich vyjadreniach trvá v celom rozsahu a aj sa stotožňuje s rozsudkom okresného súdu v celom rozsahu. Žalovaný ani na jednom pojednávaní nepredložil žiadne dôkazy o svojich tvrdeniach, nepriložil k svojim tvrdeniam ani dôkazný materiál o tom, že by žalobca preukázal svoj čistý mesačný príjem vo výške 1 200,- eur, na pojednávaní nevedel ani relevantne odpovedať na otázky sudkyne, ba dokonca požiadal súd o prerušenie konania, aby sa informoval od žalovaného o nejakých skutočnostiach, ktoré od neho požadovala konajúca sudkyňa. Žalobca na pojednávaniach predložil všetky dôkazy, ktoré boli od neho vyžadované, uvádzal ich aj vo svojich predchádzajúcich písomných podaniach a všetky ním predložené dôkazy sú riadne uložené v súdnom spise. Žalobca má za to, že žalovaný sa snaží svojim konaním zbytočne spôsobiť prieťahy v súdnom konaní a nezákonne prikloniť právo vo svoj vlastný prospech. Žiada preto o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

4. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný len stručným vyjadrením, že sa v plnom rozsahu pridržiava podaného odvolania zo dňa 18.10.2021.

5. Na stručné vyjadrenie žalovaného reagoval aj žalobca len stručným stanoviskom, že má za to, že všetky relevantné, dôvodné a opodstatnené skutočnosti už uviedol v predchádzajúcich písomných vyjadreniach, ako aj na pojednávaniach a žalovaný ani v najnovšom vyjadrení nepreukázal žiadne skutočnosti ani dôkazy o opodstatnenosti jeho odvolania.

6. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP (ďalej „odvolací súd“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutých výrokoch I. a III. podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku.

7. Odvolací súd, viazaný konkrétnymi dôvodmi a odvolateľom vymedzeným rozsahom podaného odvolania (§ 379 a 380 CSP) konštatuje, že predmetom odvolacieho konania je námietka nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, pokiaľ na podklade vykonaného dokazovania vyhodnotil, že z dôvodu porušenia povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy o úvere je poskytnutý úver podľa ustanovenia § 11 ods. 2 ZoSÚ bezúročný a bez poplatkov, pričom súd prvej inštancie nepovažoval posúdenie bonity dlžníka veriteľom len na základe osobného dotazníka a údajov v ňom obsiahnutých, za postačujúce. Ďalšia námietka žalovaného spočívala v nesprávne ustálenej výške bezdôvodného obohatenia v nadväznosti na nesprávne vypočítané úhrady žalobcu poukázané v prospech žalovaného.

8. Odvolací súd v prvom rade venoval pozornosť a vysporiadal sa s námietkou žalovaného, že nie je možné vzhľadom na závery obsiahnuté v rozsudku súdu prvej inštancie považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ, v nadväznosti na ustanovenie § 11 ods. 2 vety prvej zákona o spotrebiteľských úveroch.

9. Súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zameral predovšetkým na právne posúdenie základného zmluvného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že z obsahu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a Zmluvy o revolvingovom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb č. 42726824610003 zo dňa 12.11.2014 je bez pochyb zrejme, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobcom, ako úverovým dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného, ako veriteľom, je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriadiť predmetný zmluvný vzťah právnemu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery a to zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani samotným žalovaným v konaní spochybnené a namietané nebolo.

10. Bolo tak správne ustálené, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský úver, súd prvej inštancie preto správne zamerl pozornosť na skúmanie existencie obligatórnych náležitostí zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, vyhodnocoval jednotlivé námietky žalobcu v nadväznosti na zákonné kritéria vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, z čoho potom vyvodil záver, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky obligatórne zákonné náležitosti vyžadované touto osobitnou zákonnou úpravou. Odvolací súd zdôrazňuje, že v odvolacom konaní je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, preto tieto závery súdu prvej inštancie nie je oprávnený posudzovať ani hodnotiť ich vecnú správnosť, pretože nie sú predmetom odvolacieho konania.

11. Súd prvej inštancie po závere, že z dôvodu eventuálnej absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, venoval následne pozornosť aj ustanoveniu § 7 ods. 1 ZoSÚ a to skúmaniu posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ktorá povinnosť je zákonom uložená veriteľovi a pokiaľ táto otázka je zásadná z hľadiska dikcie ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, následne potom súd prvej inštancie prijal záver, že z obsahu spisu vyplývajúce skutočnosti nenasvedčujú záveru, že veriteľ dostatočne preveril schopnosť žalobcu splácať úver a potom vyvodil záver, že právny predchodca žalobcu nepostupoval pri uzatváraní zmluvy s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1) a je preto potrebné v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 ZoSÚ považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na tento záver však odvolací súd zdôrazňuje, že je nutné striktné vychádzať a rešpektovať zákonnú dikciu ustanovenie § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ (s poukazom na ktorú súd prvej inštancie vyvodil právny záver) a potom záver súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že veriteľ nepostupoval pri uzatváraní zmluvy s odbornou starostlivosťou keď dostatočne neposudzoval bonitu spotrebiteľa, z čoho si súd vyvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, potom nezodpovedá zákonnej dikcii ustanovenia § 11 ods. 2 ZoSÚ.

12. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru

povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

14. V nadväznosti na uvedené, podľa ustanovenia § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

15. Zákonná dikcia ustanovenia § 7 ods. 1 ukladá veriteľovi povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom v zmysle zákona sa berie do úvahy najmä doba, na ktorú sa poskytol spotrebiteľský úver, výška spotrebiteľského úveru, príjmy spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. V nadväznosti na znenie ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ potom odvolací súd konštatuje, že všetky uvedené kritériá mal veriteľ v čase poskytnutia úveru k dispozícii. Z obsahu zmluvy o úvere je zrejmé, na akú dobu sa poskytuje spotrebiteľský úver (4 roky), je zrejmá výška spotrebiteľského úveru (1000 eur), z obsahu zmluvy je taktiež zrejmý účel spotrebiteľského úveru (úver bol poskytnutý ako bezúčelový). Ohľadom príjmu spotrebiteľa predložil žalovaný ako listinný dôkaz osobný dotazník datovaný dňa 12.11.2014, z ktorého je zrejmé, (okrem osobných údajov týkajúcich sa žalobcu) že žalobca uvádzal výšku svojho čistého mesačného príjmu v sume 1200 eur, pričom jeho ďalším príjmom boli rodinné prídavky v mesačnej výške 25 eur a uvádzaný ďalší čistý zdokladovateľný príjem vo výške 130 eur za tmočenie. Zároveň v predmetnom osobnom dotazníku žalobca deklaroval, že pracuje ako živnostník a uviedol výšku svojich mesačných výdavkov, ktoré tvorili splátky spotrebného úveru v sume 140 eur a výdavky spojené s vedením domácnosti (nájom, plyn, elektrina) v sume 200 eur mesačne. Z obsahu osobného dotazníka je taktiež zrejmé, že žalobca býva v družstevnom byte, je z neho zrejmý aj rodinný status žalobcu, ktorý uviedol, že je ženatý a má jedno vyživované dieťa.

16. Následne je nutné vychádzať z dikcie ustanovenia § 11 ods. 2 ZoSÚ, pričom predmetné zákonné ustanovenie obsahuje dve samostatné hypotézy súvisiace s ustanovením § 7 ods. 1 a to, pokiaľ veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (veta prvá ustanovenia § 11 ods. 2). Až následne hypotéza obsiahnutá v druhej vete tohto zákonného ustanovenia predpokladá, že v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Následne potom zákonné ustanovenie vo svojej tretej vete precizuje, čo je nutné v zmysle dikcie tohto zákonného ustanovenia považovať za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 a to konkrétne posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Uvedené konštatovanie a striktné prihladenie na dikciu zákonných ustanovení potom vedie k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 a z tohto si potom vyvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, nepripustne zlúčil obe hypotézy do jednej, respektíve pri naplnení hypotézy vyplývajúcej z vety prvej tohto zákonného ustanovenia (keď konštatoval, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou) vyvodil zákonný následok predpokladaný vo vete druhej tohto zákonného ustanovenia, ktorý zákonný následok však vyžaduje naplnenie hypotézy vyplývajúcej z druhej vety tohto zákonného ustanovenia a to hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ (čo však súd prvej inštancie v dôvodoch rozsudku nekonštatoval). Nekonanie veriteľa s odbornou starostlivosťou (hypotéza vyplývajúca z vety prvej ustanovenia § 11 ods. 2) však má za následok nemožnosť veriteľa vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Potom záver súdu prvej inštancie, ktorý po konštatovaní, že podľa jeho záveru veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, mohol mať iba ten zákonný následok, ktorý veta prvá tohto zákonného ustanovenia predpokladá - a to konštatovanie, že nebol veriteľ oprávnený vyžadovať jednorazové

splatenie spotrebiteľského úveru. Na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti by potom súd prvej inštancie musel konštatovať kvalifikovanejšie a závažnejšie porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1, pričom je nutné prisvedčiť odvolacím argumentom žalovaného, že pri nutnosti zohľadniť predložený listinný dôkaz v spore a to osobný dotazník vzťahujúci sa ku konkrétnej zmluve o úvere, potom nemožno mať za to, že údaje v ňom obsiahnuté nezodpovedajú vete tretej zákonného ustanovenia § 11 ods. 2, čo by mohlo mať za následok vyvodenie kvalifikovanejšieho porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ a to hrubé porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Pokiaľ veta tretia zákonného ustanovenia § 11 ods. 2 za hrubé porušenie povinnosti považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľa bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, prípadne alternatívne bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch, je nutné konštatovať, že z údajov obsiahnutých v osobnom dotazníku žalobcu vyplývajú údaje o príjmoch, výdavkoch a jeho rodinnom stave a nemožno tak prijať záver, že by išlo o hrubé porušenie povinností veriteľa posudzovať schopnosť spotrebiteľ splácať spotrebiteľský úver a ktorý by zanedbal túto povinnosť bez vyžadovania akýchkoľvek údajov. Ohľadom správnosti uvedených údajov potom odvolací súd zdôrazňuje zákonnú povinnosť spotrebiteľa vyplývajúcu z ustanovenia § 7 ods. 2 ZoSÚ, v zmysle ktorého spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver, pričom je nutné prisvedčiť odvolacej argumentácii žalovaného, že z osobného dotazníka taktiež vyplýva na viacerých miestach deklarovanie spotrebiteľa o pravdivosti ním poskytnutých údajov obsiahnutých v tomto dotazníku. Pokiaľ tak žalobca v predmetnom osobnom dotazníku úmyselne uviedol nesprávne údaje, jednak tým porušil svojou zákonnou povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 7 ods. 2 a jednak takéto klamlivé údaje nemôžu byť pričítané v neprospech dobromyseľnosti veriteľa, ktorý poukázal na povinnosť spotrebiteľa poskytnúť mu za účelom posúdenia jeho schopnosti splácať úver úplné, presné a najmä pravdivé údaje.

17. Nemožno nič namietat' voči konštatovaniu súdu prvej inštancie obsiahnutému v bode 41. odôvodnenia rozsudku, že „Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonou podmienkou uvedenou v § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkoch, ale od žalobcu ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde pri tom o získanie 100% istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ napr. dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a podobne. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.“ Avšak práve s poukazom na konštatovania súdu prvej inštancie, odvolací súd zdôrazňuje, že splnenie tejto povinnosti veriteľa je nutné vždy posudzovať prísne individuálne a v nadväznosti na konkrétne okolnosti vyplývajúce konkrétnych údajov spotrebiteľa. V konkrétnom prípade pokiaľ bol poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 1000 eur, pri výške mesačných splátok (v sume 30,82 eur) a v počte mesačných splátok 48 potom deklarované príjmy žalobcu v čistej mesačne výške 1200 eur plynúce mu zo živnostenského podnikania, rodinné prídavky vo výške 25 eur a taktiež ďalší zárobok za tlmočenie vo výške 130 eur (spolu čisté mesačné príjmy v sume 1355 eur), pri deklarováných výdavkoch mesačne v sume 340 eur a pri výške mesačnej splátky 30,82 eur, nevyvolávajú pochybnosti o schopnosti konkrétneho spotrebiteľa splácať konkrétny poskytnutý spotrebiteľský úver za konkrétnych dojednaných zmluvných podmienok. Napokon aj súd prvej inštancie v bode 41. odôvodnenia rozsudku sám konštatoval: „Je povinnosťou veriteľa takéto informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný rozpočet a to ako stranu príjmov, tak aj stranu výdavkov. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.“

18. Vychádzajúc tak striktno zo znenia ustanovenia § 7 ods. 1 a 2 ZoSÚ, no najmä zo zákonných kritérií obsiahnutých v ustanovení § 11 ods. 2 ZoSÚ je potom nutné vyvodiť záver, že nemožno mať za to, že došlo v predmetnej veci k hrubému porušeniu povinností veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1, ktorý by posudzoval schopnosť splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, ktorý záver by mohol mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. V istom zmysle by bolo možné vytykať veriteľovi maximálne nie úplnú dôslednosť pokiaľ si neoveroval dôveryhodnosť poskytnutých údajov zo strany spotrebiteľa (a to aj napriek zákonnej povinnosti spotrebiteľa poskytnúť úplné, presné a pravdivé údaje vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 2), a to prípadným nahliadnutím do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch, vyžadovaním potvrdenia o príjmoch a výdavkoch spotrebiteľa, avšak takéto zanedbanie povinnosti možno vyhodnotiť maximálne ako nekonanie s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, čo by však mohlo mať za následok len konštatovanie, že veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (veta prvá zákonného ustanovenia § 11 ods. 2). Pokiaľ však veriteľ vyhodnotil poskytnuté údaje o príjmoch, výdavkoch, rodinnom stave spotrebiteľa a v nadväznosti na výšku úveru a mesačnú splátku potom spotrebiteľa nepovažoval za rizikového a nevyhodnotil potrebu ešte ďalej skúmať a overovať osobné a majetkové pomery spotrebiteľa v konkrétnom prípade, nemožno takéto konanie veriteľa považovať za nekonanie s odbornou starostlivosťou, už vôbec nie za hrubé porušenie jeho povinnosti skúmať a vyhodnocovať bonitu konkrétneho spotrebiteľa. Z údajov ktoré mal veriteľ k dispozícii, nevyplývala neschopnosť, či rizikovosť schopnosti splácania úveru v poskytnutej výške pri dojednaných mesačných splátkach.

19. Je potom nutné prisvedčiť odvolacej argumentácii žalovaného, že vyhodnotením predložených listinných dôkazov, ako aj všetkých skutočností, ktoré boli známe súdu prvej inštancie, potom neobstojí záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, v nadväznosti na to, že súd prvej inštancie konštatoval, že veriteľ nepostupoval pri uzatváraní zmluvy s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Súd prvej inštancie hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ ani nekonštatoval. Jeho záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, vyplývajúci z druhej vety zákonného ustanovenia § 11 ods. 2 ZoSÚ, tak nemá podklad v jeho vlastných skutkových a právnych záveroch, ako ani vo vykonaných dôkazoch.

20. Vzhľadom na uvedené je potom nutné konštatovať, že poskytnutý úver z posudzovanej zmluvy o úvere nie je bezúročný a bez poplatkový a preto odvolací súd žalobu v rozsahu, v ktorej nebola zamietnutá súdom prvej inštancie (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku) zamietol ako nedôvodnú, nakoľko pokiaľ nebol poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový, nemožno konštatovať bezdôvodné obohatenie sa na strane žalovaného. Vzhľadom na tento záver potom už nebolo potrebné osobitne sa zaoberať aj druhou odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorý poukázal na nesprávne vyhodnotenú výšku bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu. Odvolací súd však pre úplnosť konštatuje, že argumenty uvádzané ohľadom výšky vykonaných úhrad žalobcu sú v odvolaní žalovaného uvádzané dôvodne. Z predložených poštových poukážok a pri zohľadnení všetkých platieb žalobcu v prospech žalovaného, je skutočná výška úrad žalobcu na predmetný úver v sume 1492,48 eur (platby poukázané poštovými poukážkami 1398,48 eur + 94 eur platby deklarovane samotným žalovaným mimo údajov žalobcu). Vzhľadom však na zamietnutie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia toto konštatovanie potom už nemá právnu relevanciu z hľadiska rozhodnutia odvolacieho súdu.

21. Vzhľadom na horeuvedené dôvody odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu podaného odvolania rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom meritórnom výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku, teda žalobu ako nedôvodnú v rozsahu o zaplatenie sumy 555,29 eur zamietol a o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol v súlade so zásadou úspešnosti strán sporu, v nadväznosti na ich procesný úspech v prvoinštančnom konaní (§ 255 ods. 1 CSP).

22. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana sporu tak v prvoinštančnom, ako aj v odvolacom konaní, je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov celého konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške, v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.